

Усне есе на тему
«Чи потрібні мові запозичення?»

У ХХІ столітті ми майже щодня стикаємося зі змінами у різних сферах свого життя. З'являються нові пристрої, досліджуються нові явища у культурному, політичному, економічному середовищі. Все це швидко отримує свої імена — точні, доцільні та зрозумілі. А потім ці нові імена потрапляють до різних мов, у тому числі до нашої мови, у якості запозичених слів.

На мою думку, це цілком прийнятний процес, що дає змогу українцям не відставати від прогресу, користуватися новими винаходами та обмінюватися досвідом використання новітніх технологій.

Але ж надмірне використання запозичених слів дійсно може призвести до засмічення мови. На мій погляд, немає сенсу використовувати іншомовні слова там, де існують гарні українські аналоги. Наприклад, навіщо казати «вішліст», якщо є чудове українське «бажанка»? Користуйтеся українськими словами. Вони мелодійні, яскраві, приємні! І тоді наша мова не буде перетворюватися на лінгвістичну солянку.

Отже, я вважаю, запозичення є нормальним явищем, що збагачує та модернізує мову, але водночас не потрібно ним зловживати. Бо наша мова — це наша відповідальність. Тож дбаймо про неї разом!